

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 29. Magorum Cædes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV. que una die e vivorum numero sustulit
 A. C. 370. Theodoretus, qui hæc prodigia narra-
 rat. S. Basilius hac occasione Ecclesiam
 Antiochenam datis litteris, amorem ter-
 rerrimum spirantibus, solatus est.

Basil. ep.
60.

§. XXIX.

Magorum cædes.

Theod. IV. Illo igitur tempore, quo Imperator Va-
 c. 14. lens solos Catholicos premebat, omni-
 bus aliis, nempe hæreticis, Judæis, &
 ipsis Gentilibus liberam Religioni suæ va-
 c. 21. candi facultatem relinquebat. Quisquæ
 sua Sacra secure peragebat, quæ Julia-
 nus reduxerat, & Jovianus prohibuerat.
 Quamdiu Valens regnabat, ignes in ara
 ardebant, Idolis libamina, & victimæ of-
 ferebantur, festa publice in foris celebra-
 bantur, sua sacra Cereri erant, & Jovi.
 In Bachi orgiis viri, faminaeque circum-
 cursabant furiis actæ, pellibus caprinis
 tectæ, canes manibus discerpentes, & in
 detestabilem licentiam, cui illa Sacra per-
 agentes adsueverant, effusæ. Tandem
 aliquando etiam in Gentilium capita sa-
 va Valentis ira fulmina intorsit, cuius
 rei occasionem hoc modo natam
 runt.

Am. XXIV. Cum Valens Antiochiæ moraretur
 c. 2. *Soz. 4.* viri duo, qui harioli credebantur, He-
 p. 743. larius, & Patricius, apud eum deferuntur

tur, quod operam suam locassent, ad Sæculum IV. A. C. 370.
 scrutandum, quis post Valentem regnatus esset? ambo comprehensi sunt, & equuleo impositi; Hilarius dixit sequentia: *ex ramis laureis banc mensam tripedem confecimus, quæ nobis exhibetur, ad imitationem Tripodis Delphici; longis ceremoniis, & arcanis carminibus consecratam, in medio domus, diffusis per omnes angulos odoribus purificatæ, posuimus; mensæ imposita est pelvis figuræ rotundæ, & ex varii generis metallis fusæ, cujus oræ viginti quatuor Græci Alphabeti litteras, certa mensura distantes inciderant. Accessit homo lineis vestibus, & calceis indutus, fascia caput circumdabat, ipse vero portabat verbenam. Postquam quibusdam canticis Deum oraculorum Præsidentem, nempe Phæbum, invocasset, annulum libravit a parvulis sipariis filo levissimo dependentem, qui prius illius artis mysteriis fuerat præparatus. Quæsimus, cui post hunc, qui modo regnaret, Imperium fata destinassent? quippe vir summus esse ferebatur. Atque annulus supra oram pelvis saltitans, duas syllabas THEOD designavit, dum in quatuor litteris græcis Tbeta, Epsilon, Omicron, & Delta substitit. Tunc adstantium aliquis exclamat, Deos Romanum Imperium Theodoro daturus. Non ulterius investigatum, omnibus enim constabat, hunc ipsum exoptari. Hæc fuit Hilarii confessio.* U 4 Theo-

Sæculum IV. Theodorus hic erat Imperatori le-
 A. C. 370. cundus ab epistolis, quod munus tunc
 inter præcipuas Dignitates habebatur.

Chryf. ad eximia vir specie, artibus liberalibus in-
Jun. vid. structus, atque Imperatori liberrime lo-
Soz. VI. qui solitus, cæterum vero Gentilis, hinc
l. 35. ut ipse rerum potiretur, Philosophi, &
 Pagani summis votis expetebant, quos
 Christianos jam jam omnia capere in-
 dignarentur. Itaque non est obstupe-
 cendi causa, si annulus magicus, quem
 perita manus rexit, primas nomina
 ejus litteras indicavit. Valens Impera-
 tor, sua indole ferox, detecta conjuratio-
 ne, summo furore exarsit, nec ullam viri
 dictæ modum tenuit. Conscii omnes
 imo & in quos facinoris suspicio cadere
 potuit, alios, magorum pœna, id est
 flammis, alios ferro necavit, ita ut urbs

Eunap. in Antiochia sanguine redundaret. In Phi-
Max. pag. losophos, tanquam Magicæ reos inquisi-
 104. tum; delatus est Maximus, quod huius
 operationis Magicæ conscius fuis-
 set, & truculentas cædes vaticinatus es-
 set, quibus peractis Valens insolenti mor-
 tis genere periret. Itaque primum An-
 tiochiam adducitur, deinde remissus in
 Asiam, jussu Festi Præfecti capite trunca-
 tur. Hic fuit exitus Philosophi Maximus
 quo potissimum Auctore Imperator Ju-
 lianus relictis Christianis Sacris ad Idolo-
 latriam defecerat. Tantus tunc terror
 Philo-

Philosophos invasit, ut jam nemo hoc vitæ genus profiteri, aut vestem gerere auderet; non nulli quoque privati pallia fimbriata abjecerunt, quod ab eorum palliis non abhorrent. Tunc etiam in libros de Magia tractantes inquisitum, satis magni librorum acervi combusti, inter quos etiam multi confusi, qui de litteris humanis, aut jurisprudentia scripti erant. Denique Valens Imperator eo usque malis suspicionibus actus est, ut spectatissimos viros crudeliter neci daret, quorum nomina fatalibus Syllabis, Theod, incipiebantur, nempe Theodoros, Theodosios, Theodotos, Theodulos, aliosque, quorum nomina cum prædictis funestam affinitatem haberent; hos inter sublatus est Theodosius, seu Theodosiolus Theodosii Imperatoris, qui tamen re ipsa Valenti successit, Parens. (*) Multi mortis metu nomen mutarunt.

Sæculum IV.
A. C. 370.

Soz. VI.
c. 35.

Socr. IV.
c. 19.

Circa idem tempus Magi Romæ etiam perquirebantur. Plures hujus criminis anno 370. insimulati, & inter alios celeberrimus Aruspex, nomine Aman- tius. Non nulli etiam Senatores his ac- cusa-

(*) Anonymus I. hic bene notat, huic narra- tioni contrarium esse, quod Fleurius Lib. XVII. Num. XLIII. refert. Verosimilius est, hunc Theo- dosiolum alium fuisse a Theodosii Imperatoris Parente.

Sæculum IV. cusationibus impliciti. Imperator Valentinianus, qui tunc Treviris degebat,

Hier. Chron. an. 371. Am. XXVIII. c. bellum in Germanos movens, cum ejus hac super re mandatum exposceretur, in

1. p. 512. lib. 10. Th. de malef. Magos quidem via juris procedi iussit. eo autem mentem suam aperuit, quod artem auspicandi penitus sublatum noluit, sed cuilibet licitum esse vellet, in Majorum suorum Religioni perseverare, quod

Sup. §. 1. initio sui Imperii edixerat. Sacrificiis paganis jura sua, & exemptiones, etiam in Galliis, ubi ipse erat, salvas esse voluit.

L. 75. 1. 77. Theod. de decur. lib. 12. sicut ex tenore duarum legum annis 371 & 372. latarum apparet. Romæ artem

Symm. X. epist. 54. Victoriæ toleravit, quam, a Constantino ablatam, verosimile est Julianum restituisse. Tandem Valentinianus legem

Sup. XIII. §. 44. L. 1. Cod. Theod. de scen. l. 15. Comicis tulit, quæ hominem in causa Religionis tepidum prodebat. Quia hoc jus professionis homines ad Baptismum non admittebantur, nisi Theatro renuntia-

tiassent, Valentinianus jubet equidem, ut si baptizati fuerint, ad ludos scenicos non verti cogerentur, interim tamen mandavit, ut, si periculo mortis expositi baptismum peterent, res Senatoribus denuntiaretur, qui ad ægrotum mitterent, & in periculo veritatem inquirerent. Nempe Idololatras timebant, ne, si omnes Mimi Christianam Religionem susciperent, ipsi hujusmodi oblectamenti penitus fraudarentur. Hæc lex 11. Febr. anno 371. data est.

Itaque

Itaque duo Imperatores exercitium Idololatriæ in Oriente, & in Occidente tollerabant. A. C. 370.

§. XXX.

Ordinatio S. Martini.

EO potentius in Galliis Idololatriam expugnabat S. Martinus. Sede Turonensi vacante ob viri virtutem, & miraculorum claritatem in Episcopum exoptabatur; sed cum scirent, difficillime ex suo Monasterio protrahi posse, quidam civium, Ruricius nomine, fingens, uxorem suam cum morte luctantem, & genibus ejus affusus, obtinuit, ut exiret; egressum civium turbæ, quæ in insidiis steterant, in via occupant, & in civitatem Turonensem deducunt; quo non ex illa tantum Regione, sed ex finitimis quoque urbibus innumerabilis multitudo populi confluxerat, ut ipsius Electioni adessent. Omnes Episcopatu dignissimum censebant, si parvum numerum adversantium, etiam quorundam Episcoporum excipias; dicebant enim, hominem esse oris propemodum contemnendi, capillis impexis, vestitu sordido; populus vero talia objicientes ridebat, atque ea ipsa in Martini laudem credere existimabant. Populi opinionem inexpectatus casus firmavit; cum is, quem ea die Lectoris officio fungi oportebat, per confertos

Sev. Sulp. c. 7.